

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 2449

1) Til statsministeren af:

Søren Espersen (DF):

»Mener statsministeren, at Afghanistans præsident, Hamid Karzai, fortsat kan tages alvorligt som samarbejdspartner, når han det ene øjeblik, mens han befinder sig i København, udtrykker beundring for dansk pressefrihed, og det næste øjeblik, mens han befinder sig i Kabul, udtrykker vrede over selv samme pressefrihed og kræver, at »fornærmelsen af Muhammed aldrig gentager sig?«

Søren Espersen (DF):

Jeg har egentlig stillet spørgsmålet til statsministeren her, fordi jeg selv personligt synes, at det må være en underlig situation at være i – hvis jeg skulle prøve at sætte mig i statsministerens sted – at stå side om side med en højtstående politisk leder, en præsident, som siger noget, mens han er her, og så tager hjem og siger det diamentralt modsatte. Jeg synes, det må være en underlig situation, og det er egentlig baggrunden for, at jeg har stillet spørgsmålet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige, at jeg har meget stor respekt for den afghanske præsident Karzai, der som bekendt var på besøg her i landet for nylig. Præsident Karzai spiller en helt central rolle for den demokratiske proces og genopbygning i Afghanistan, en proces, der jo er kommet i gang, efter at det internationale samfund i 2001 fjernede talebanregimet som et led i kampen mod terror.

Jeg vil også gerne sige, at præsident Karzai har en meget væsentlig andel i denne positive udvikling. Han har vist vejen med sine lederevner og integritet i en meget vanskelig proces. Jeg lægger derfor stor vægt på det gode samarbejde og de tætte forbindelser, der er mellem Danmark og Afghanistan.

Søren Espersen (DF):

Jeg vil ikke underkende den rolle, som præsident Karzai har spillet. Det var også derfor, at

overraskelsen var så stor over det, som jeg vil kalde et tillidsbrud.

Når statsministeren siger, at præsident Karzai har en stor demokratisk rolle at spille, så giver jeg statsministeren ret i det, men vil samtidig spørge: Hvordan kan man egentlig have en demokratisk samarbejdspartner, som man i bund og grund ikke kan stole på?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til hr. Søren Espersen, at jeg ingen som helst anledning har til at mene, at man ikke kan stole på præsident Karzai, tværtimod har præsident Karzai under mine samtaler med ham givet udtryk for, at den muslimske verden må forstå, at pressen er fuldstændig fri i Danmark. Karzai gav dog samtidig udtryk for håb om, at den frie presse fremover vil udvise større respekt over for andre kulturer i verden og religiøse overbevisninger.

Jeg var meget tilfreds med de samtaler, jeg havde med Karzai, og dette billede af tilfredshed bliver ikke ændret af de udtalelser, som præsident Karzai senere er kommet med efter at være vendt tilbage til Afghanistan.

Kl. 13.05

Søren Espersen (DF):

Men mener statsministeren alligevel ikke, at hvis han havde sagt nogle af de meget fornuftige ting – det giver jeg nemlig statsministeren ret i – som han havde sagt i Danmark, ved ankomsten til Kabul, så kunne meget måske være undgået. Havde det ikke været hjælpsomt, hvis han i det mindste havde gentaget det, han sagde om den særlige form for vestlig forståelse af ytringsfriheden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, man skal se præsident Karzais udtalelser, efter at han var vendt tilbage til Afghanistan, i lyset af at der jo i mellemtiden var sket et genoptryk af tegningerne i andre europæiske lande. Det gav ham anledning til at udtale sig igen og denne gang i skarpere vendinger, måske netop på baggrund af gentagelsen.

Men jeg hæfter mig også ved, at præsident Karzai som led i sine øvrige kommentarer til sagen har manet til besindelse og til det, han kaldte tilgivelse.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når nu hr. Søren Espersen tilsyneladende har meget svært ved at forstå, at ytrings- og presse-